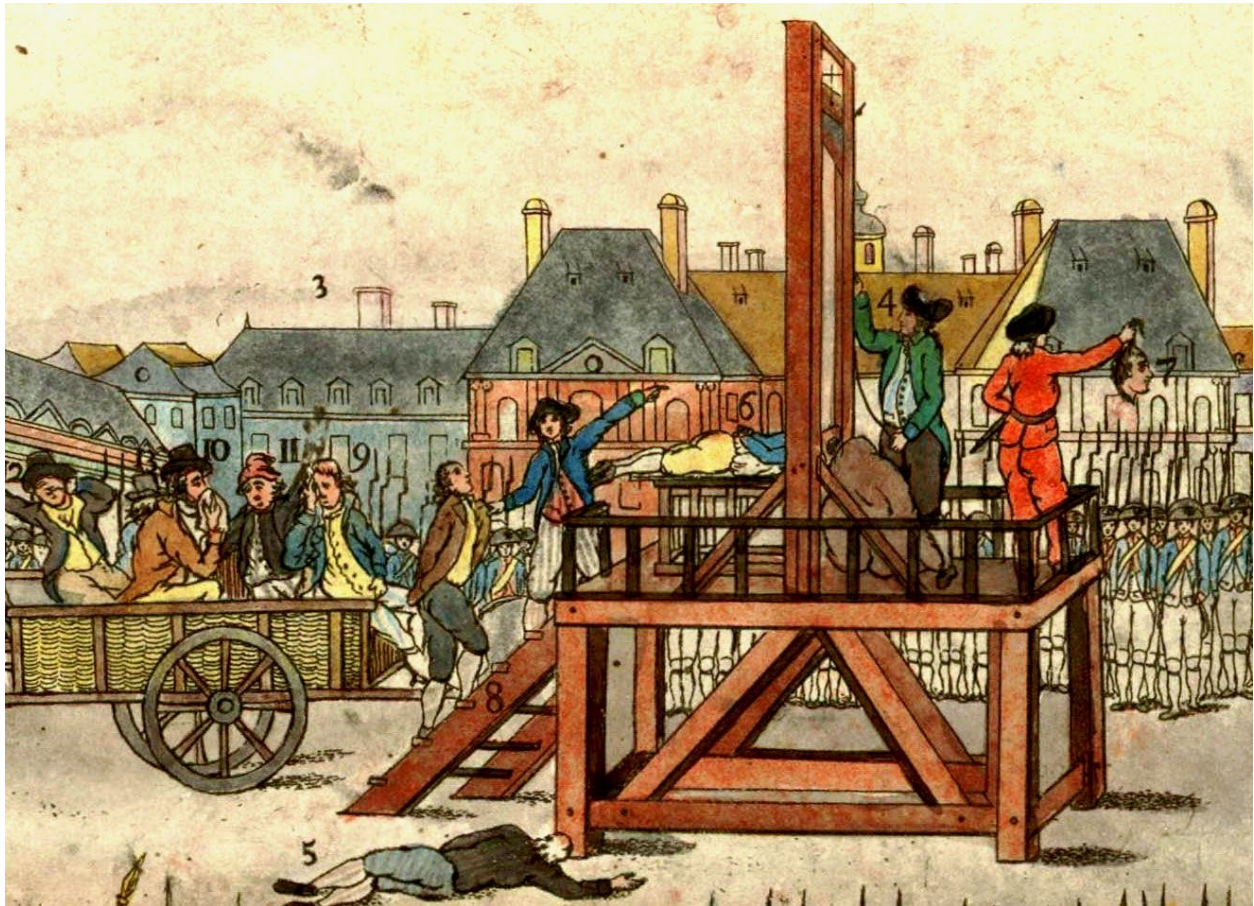

A pusztítás fúriái

Az amerikai és nyugat-európai zavargások közepette nem mellékesen utat talált magának a múlt eltörlésének vágya is. Egy új, bűn nélküli korba tartunk, a társadalmi igazságosság korába, vélik sokan, amelyet – én inkább így látom – az utcán összeverődött csőcselék és a szélsőséges értelmiség szövetsége fémjelez. Közös ismertetőjük a törvénnyel szembeni gyűlölet. Ítélnék, és végre is hajtják az ítéletet.

George Washington és Thomas Jefferson portlandi szobrait ledöntötték. Tadeusz Kosciuszko szobrát összefestékezték, pedig őt talán még a mai felfogásunk szerint is szeplőtelennek tarthatjuk. Hans Christian Heg, a rabszolgatartó Dél ellen harcoló és hősi halált halt norvég származású uniós katona szobra is áldozatul esett. Theodore Rooseveltt két szobrát pedig a csőcseléknek kedvező politikusok tervezik eltávolítani.

Mindez miért? Mert az ábrázoltak nem voltak szentek: rabszolgatartók, imperialisták, rasszisták voltak.

Ez tény, de az általuk lefektetett rendszer vezetett aztán a rabszolgaság eltörléséhez is, a szabadság új megszületéséhez, ahogy Lincoln nevezte.

Washington katonai helytállásával megmentette az épp csak születő amerikai föderációt, morális tekintélyével támogatta az új alkotmány bevezetését. Jefferson munkája a Függetlenségi Nyilatkozat, James Madison, John Jay és Alexander Hamilton pedig a Föderalista szerzőiként a gyakorlatban is lefektették az új alkotmány filozófiáját és rendszerét. Az, hogy minden ember szabad, az eredete minden későbbi szabadságnak a nyugati féltekén. A törvény uralma, a hatalmi ágak szétválasztása, a fékek és egyensúlyok rendszere minden mai demokrácia alapvetése. Ezek nem csupán Amerikához, már a világhoz tartoznak.

De a mai kor szentjei megítélik a világot. Illetve a világot, azt nem, mert valójában érintetlenül hagyják a kizsákmányolást, az igazságtalanságot, de a múltat, azt elítélik.

Azokat, akik követik a woke left és a social justice warriorok twitter-folyamait vagy az egyre inkább szélsőbalra tolódó amerikai mainstream média (Vox, CNN, The New Yorker, Slate, Vice, Salon, Huffington Post) cikkeit, nem érik váratlanul az események. Az ideológusok ezekben már megírták a tervet, és szolgáltatják a harchoz a szellemi muníciót. Követelik az interszekcionális elnyomás megszüntetését, az “idős kapitalista fehér férfi” uralmának eltörlését, és talán észre sem veszik, a liberális demokrácia és múlt eltörlését. Arra, hogy mi jön ezután, nincs válasz. Csak az, hogy ami most van, azt el kell pusztítani, hogy elérkezzünk Utópiába!

Tudásuk és képességük nincs az újra, miután a régit nem ismerik. Nem képviselnek senkit, mert senki sem választotta meg őket. Kétséges, hogy a gyakorlati politikába át lehet vinni az elméleteiket. Illetve a gyakorlati eredmény: a pusztítás.

Make no mistake, először az identitást és a szabadságot veszik el, aztán a vagyont is az övék lesz.

Ugyanolyan szélhámosok és örült kísérletezők, mint a francia forradalom Burke által kárhoztatott atyjai. A guillotine ma még csak jelképes, de alig hihető, hogy így marad.

A szabadság és a rend amerikai interpretációja Locke öröksége. Locke szerint a szabadság nem az, hogy azt csináljak, amit akarok, hanem szabadság kormányzat alatt,

mindenkire vonatkozó törvények szerint, amelyet képviselőink hoznak. Mert ez szabadít meg minket az abszolút önkénnytől, amely egy pillanat alatt akár az életünket is elveheti. E pluribus unum. Out of many, one. Egyén vagyok, de mégis egy közösség része, és e kettőnek harmóniában kell léteznie. Persze, mindig is voltak és vannak disszonáns hangok, de a politikai szabadságok köre egyfolytában szélesedett, szélesedik. Nem történik mindez tragédia és harc nélkül, de nem is a céltalan pusztításból születik.

A múlt jogos sérelmeit, a rendszerszintű igazságtalanságot erőszakkal és pusztítással jóvátenni nem lehet.

A nyugati civilizáció kanonikus alakjainak eltávolítása maga a kánon megsemmisítése, ezzel együtt a közösségi identitás és szabadság megsemmisítése. Ez nem a tradíció elleni lázadás, hanem annak kinyilvánítása, hogy ezután az utca dönti el, hogy mi a jogos, szép és igazságos.

Mintha nem lennének olyan amerikai politikusok, aki változtatni akarnak a rendőri erőszakon, mintha lehetetlen lenne békés mozgalmakat alkotni. De ehelyett az utcán randalíroznak, hadat üzennek a múltnak, a demokratikus népképviselőnek, és eközben emberek halnak meg. A pusztítás sújtotta körzetek ki tudja, mikor épülnek újra. A megszállt Seattle-i városmagot, a CHAZ-t elhagyják a vállalatok, és ha sikerrel járnak a megszállók, se bolt, se munka nem lesz. Ja, és közbiztonság sem. Defund the Police! az új jelszó.

Zuschlagen kann die Masse, da ist sie respektabel, Urteilen gelingt ihr miserabel. Ütni tud a tömeg, abban tekintélyes, ítélezésben szánalmas, írta Goethe. Ha a tömeg dönti el, kinek mije lehet, és mi az érték, akkor mi óvja meg az emberiséget a barbárságtól?

Nem maradt semmi, ez az új idő kezdete volt – írta egy kortárs a jakobinusok Mars-mezei ünnepéről, amellyel Robespierre-ék újra akarták kezdeni a történelmet. Röviddel ezután, pár hónap se telt el, és mindannyian halottak voltak.

Írta: Bártfai Imre

Szerkesztette: Dóczi Péter